

МЕНЕДЖМЕНТ

УДК 338.28:004.9

DOI: <https://doi.org/10.32782/СМІ/2026-17-24>**Гребенник Н.Г.**кандидат економічних наук, доцент,
Одеський національний економічний університет
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1554-0697>**Лабунська О.В.**аспірантка,
Одеський національний економічний університет
ORCID: <https://orcid.org/0009-0007-2635-878X>**Бондарчук О.Г.**аспірант,
Одеський національний економічний університет
ORCID: <https://orcid.org/0009-0008-0158-1296>

МЕТОДОЛОГІЯ ФУНКЦІОНУВАННЯ ЦИФРОВОЇ ПЛАТФОРМИ УНІВЕРСИТЕТСЬКИХ ІННОВАЦІЙ ТА ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ «INNOHUB»

Метою дослідження є обґрунтування методології функціонування платформи університетських інновацій та економічного розвитку «InnoHub» як інструменту комерціалізації знань. Методика дослідження базується на системному аналізі викликів трансферу знань, узагальненні практик інноваційної інфраструктури та моделюванні п'ятиетапного процесу трансферу технологій із використанням цифрових і AI-інструментів. У результаті сформовано концептуальну модель платформи, що поєднує функції інкубації, акселерації та мережевої взаємодії, забезпечує автоматизований відбір ідей, оцінювання ринкового потенціалу та підтримку комерціалізації. Практична значущість результатів полягає у можливості застосування «InnoHub» університетами для підвищення результативності трансферу знань і розвитку інноваційних екосистем.

Ключові слова: InnoHub, університетські інновації, комерціалізація знань, трансфер технологій, економічний розвиток, штучний інтелект.

Hrebennyk Natalia, Labunska Oksana, Bondarchuk Oleksandr
Odesa National Economic University

METHODOLOGY FOR THE FUNCTIONING OF THE DIGITAL PLATFORM FOR UNIVERSITY INNOVATIONS AND ECONOMIC DEVELOPMENT “INNOHUB”

The purpose of this study is to substantiate the methodology for the functioning of the university innovation and economic development platform “InnoHub” as an institutional and digital instrument for enhancing knowledge commercialization in the academic environment. The relevance of the research is determined by persistent challenges in the Ukrainian innovation ecosystem, including fragmented interaction between universities, business, and investors, limited commercialization capacity of research results, and high transaction costs associated with technology transfer processes. The research methodology is based on a systemic and structural analysis of contemporary approaches to knowledge commercialization, innovation infrastructure development, and digital transformation of university-based innovation support mechanisms. Conceptual modeling, comparative analysis of international practices, and process decomposition methods were applied to design a five-stage technology transfer framework integrated into the platform architecture. Particular attention is paid to the role of digital solutions and artificial intelligence tools in automating early-stage idea screening, market potential assessment, and decision-making support. As a result of the study, a comprehensive conceptual model of the “InnoHub” platform is developed. The model integrates the functions of a startup incubator, business accelerator, and network-based collaboration environment within a single digital ecosystem. The platform methodology covers consecutive stages of idea identification, analytical assessment, legal and intellectual property support, internal marketplace integration, and financing attraction. The proposed approach reduces administrative burdens on researchers, improves transparency of innovation processes, and increases the alignment of academic outputs with market needs. The practical significance of the research lies in the applicability of the proposed methodology for universities, innovation hubs, and technology transfer offices aiming to improve the efficiency of knowledge commercialization, strengthen university–business cooperation, and support the formation of sustainable innovation ecosystems. The scalability of the “InnoHub” platform also creates opportunities for regional adaptation and integration into European innovation networks, contributing to long-term economic development and innovation-driven growth.

Keywords: InnoHub, university innovations, knowledge commercialization, technology transfer, economic development, artificial intelligence.

Постановка проблеми. У сучасній економіці знань університети дедалі частіше розглядаються як ключові рушії регіонального розвитку та джерела інновацій. В Україні, попри наявність потужного наукового потенціалу, значна частина перспективних розробок не доходить до стадії комерціалізації.

Україна має значні стратегічні ресурси в сфері інновацій, що підтверджується позиціями у міжнародних індексах. За даними Глобального інноваційного індексу (Global Innovation Index, GII) у 2024 році [1] Україна посідає 60-те місце. При цьому «інноваційні результати» оцінено на рівні 54-го місця, а «інноваційні ресурси» – 78-го, що відображає дисбаланс між потенціалом і передумовами його реалізації. Серед відносних сильних сторін виокремлюються корисні моделі (1-ше місце), спільні публікації науки й промисловості (29-те) та частка жінок із просунутими ступенями у зайнятості (2-ге), водночас «ринкова досконалість» залишається слабкою (124-те), із низькими показниками доступу до кредиту (129-те) й небагаточисельними венчурними угодами (інвестори – 98-ме, отримувачі – 43-ге; дані щодо фінансування стартапів відсутні).

У Глобальному індексі знань (Global Knowledge Index, GKI) у 2024 році [2] Україна віднесена до групи країн із високим рівнем людського розвитку та посідає 62-ге місце зі 141 (загальний бал – 48,2 за середньосвітового 47,8), що вказує на достатній знанневий базис, але потребує посилення інституцій та інфраструктури для комерціалізації знань.

У Глобальному індексі конкурентоспроможності талантів (Global Talent Competitiveness Index, GTCI) у 2023 році Україна також покращила свої результати, піднявшись із 66-го на 64-е місце [3]. Незважаючи на ці позитивні зміни, цифрова інфраструктура науки та інновацій залишається недостатньо розвиненою.

Однією з ключових проблем є відсутність інтегрованого механізму взаємодії між науковцями, університетами, бізнесом та інвесторами, що зумовлює розрив між створенням знань і їх комерціалізацією. Це актуалізує потребу у впровадженні інноваційних платформ, здатних забезпечити системну координацію всіх учасників інноваційного процесу.

Платформа університетських інновацій та економічного розвитку «InnoHub» відповідає цим викликам, поєднуючи функції інкубатора, акселератора та мережевого простору для співпраці з використанням інструментів штучного інтелекту для оцінки комерційного потенціалу ідей і супроводу їх впровадження. Досвід Європейського Союзу, зокрема програми Horizon 2020, Horizon Europe та розвиток Digital Innovation Hubs [4], підтверджує доцільність таких підходів і релевантність платформи «InnoHub» для посилення комерціалізації знань в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасних наукових дослідженнях університети розглядаються як активні учасники інноваційних процесів і економічного розвитку. Теоретичною основою такого підходу є модель «Потрійної спіралі» (Triple Helix), розроблена Ецковіцем Г. та Лейдесдорфом Л., яка описує взаємодію університетів, держави та бізнесу й підкреслює необхідність ефективної комерціалізації наукових результатів [5]. Роль університетів у цьому процесі, зокрема в межах наукових і технологічних

парків, детально аналізує Годсон Б., наголошуючи на їх значенні як інституційних посередників між наукою та ринком [6].

Сміт Х. Л. та Багчі–Сен С. у дослідженні інноваційних екосистем засвідчують зростання ролі платформ «нового покоління», здатних охоплювати весь інноваційний цикл – від ідеї до ринку [7]. На їхню думку, ключовими чинниками успіху таких платформ є наявність акселераційної інфраструктури, партнерство з бізнесом і професійна підтримка стартапів. Ці положення доповнює Пробст Л., який підкреслює значущість цифрових технологій, зокрема інтерактивних онлайн-сервісів і платформних рішень, для розвитку мультинаукових парків нового типу [8].

Подібні висновки містяться і в аналітичних звітах United Nations ESCAP, де цифрові платформи розглядаються як інструмент формування динамічних інноваційних мереж і подолання інституційних та просторових бар'єрів взаємодії між учасниками інноваційної екосистеми [9]. У цьому контексті Мізрак Ф. акцентує увагу на ролі цифрових екосистем у підвищенні конкурентоспроможності інноваційних середовищ [10].

Європейський досвід, узагальнений Дінсером Е. та Мачераускене Н., у межах програм Horizon 2020 та Horizon Europe демонструє ефективність поєднання інкубаторів, акселераторів і цифрових інструментів підтримки підприємницьких університетів [11]. Класифікацію та еволюцію організованих інноваційних просторів (інкубатори, акселератори, наукові парки) пропонують Санз Л. та ін., наголошуючи на зростанні ролі автоматизованих механізмів добору та супроводу проектів [12]. Важливу роль у розвитку таких підходів відіграють European Innovation Council та European Institute of Innovation & Technology (EIT), зокрема через Regional Innovation Scheme (RIS) і впровадження стратегії Smart Specialisation, що узагальнено у звітах Піссолі Дж. та Сьорвіка Й. [4]. За даними International Association of Science Parks and Areas of Innovation, понад 70 % європейських наукових парків уже застосовують цифрові інструменти для попередньої оцінки технологічних проектів [13].

В українському контексті інтеграція наукових розробок у реальний сектор економіки ускладнена низькою наукоємністю ВВП, що, за оцінками Собкевич О. В., у 2010–2024 рр. скоротилася з 0,75 до 0,37 % [14]. Крім того, Єрмаченко В. та ін. вказують на відсутність системних механізмів оцінки ринкового попиту, бізнес-моделювання та доступу до інвесторів, що подовжує перехід від ідеї до впровадження майже вдвічі [15].

Проблеми та напрями вдосконалення трансферу технологій в Україні аналізують Зінчук Т. О. та Кащук К. М., обґрунтовуючи доцільність створення спеціалізованих підрозділів трансферу в університетах [16]. Стратегічну роль наукових парків у формуванні інноваційних екосистем підкреслюють Гребенник Н. та ін., розглядаючи їх еволюцію до інтегрованих платформ взаємодії науки, бізнесу й інвесторів [17]. Необхідність використання єдиних цифрових платформ для взаємодії з бізнесом та інвесторами також відзначає Ігнацевич С. П. [18]. Водночас, як показують дослідження Гонтаревої І. та ін., українська практика демонструє лише поодинокі приклади такої інтеграції [19].

Загалом, успішна комерціалізація університетських розробок, за висновками Волошенюк Л. В. та ін., потре-

бує «зшитой» мережі інструментів – від ранньої оцінки до залучення інвесторів [20], тоді як ізольованість інкубаторів від фінансових і партнерських мереж, на що звертає увагу Писаренко Т.В. та ін., призводить до зростання транзакційних витрат та зниження ефективності інноваційних процесів [21].

Отже, методологія “InnoHub” [22], що поєднує автоматизовану оцінку, онлайн-навчання та механізми залучення інвесторів, не є абстрактною концепцією, а реалізована у форматі діючої цифрової платформи, розробленої в Одеському національному економічному університеті в межах грантового фінансування. Її практична апробація підтверджує відповідність запропонованих рішень провідним теоретичним і прикладним трендам розвитку університетських інноваційних екосистем.

Формування цілей статті (постановка завдання).

Мета цієї статті полягає у висвітленні інноваційних методологічних засад, які лежать в основі функціонування цифрової платформи економічного розвитку та інновацій «InnoHub», а також у визначенні потенційного впливу платформи на розвиток університетських інновацій і стимулювання економічного зростання в умовах обмежених ресурсів та високої динаміки світового ринку технологій.

Виклад основного матеріалу дослідження. Методологія функціонування «InnoHub» ґрунтується на комплексному поєднанні автоматизації, інтерактивності та інструментів трансферу технологій. Такий підхід дозволяє прискорити комерціалізацію академічних розробок, залучати бізнес-партнерів і експертів, не змушуючи науковців опановувати бізнес-компетенції, якщо вони зосереджені виключно на дослідженнях. У межах концепції «InnoHub» основні завдання з бізнес-планування, маркетингового аналізу, пошуку інвестицій і юридичного супроводу виконуються автоматизованими алгоритмами платформи або залученими експертами.

На відміну від розрізнених інкубаторів і обмежених акселераційних програм, «InnoHub» формує єдине цифрове середовище, що інтегрує всі етапи інноваційного процесу – від попереднього відбору ідей до укладення партнерських угод і масштабування стартапів. Це знижує адміністративне навантаження на науковців і мінімізує ризики фрагментарної комерціалізації.

Функціонування платформи базується на таких принципах: автоматизація із застосуванням алгоритмів штучного інтелекту для оцінки комерційного потенціалу, підготовки бізнес-моделей, інвестиційних матеріалів і юридичних документів; інтерактивність і гейміфікація через персональні кабінети користувачів, що підвищує залученість і мотивацію; персоналізація підтримки завдяки модульному підходу до навчання та сервісів; гнучка інтеграція з бізнесом і інвесторами через пітч-події, краудфандингові інструменти та партнерські бази; покрокова методологія трансферу технологій, яка охоплює весь цикл від ідентифікації інновацій до виходу на ринок із використанням аналітики TAM, SAM і SOM та рекомендацій щодо патентування і ліцензування.

З огляду на європейську практику інноваційних платформ, описану в роботі Клодел М. [23], важливою компонентою «InnoHub» може стати віртуальний «демонстраційний зал», «живі лабораторії» або

«інтегратори інновацій» де розробники представляють діючі прототипи та отримують зворотний зв'язок від потенційних клієнтів та інвесторів. У межах European Innovation Ecosystems [24] подібний підхід дає змогу збільшувати шанси на внутрішньоєвропейську кооперацію, завдяки чому невеликі університетські проекти можуть інтегруватися у спільні консорціуми. Це узгоджується з ідеєю “InnoHub” щодо масштабування стартапів шляхом створення мережових партнерств і залучення експертів з-за кордону.

Структурні елементи платформи та принципи її функціонування наведені на рисунку 1.

Наведена на рисунку структура є схематичною та може бути конкретизована по кожному блоку та позиції. Зокрема, згідно з низкою аналітичних звітів, описаних в роботі Собкевич О. В., переважна більшість університетських проектів зіштовхується з проблемою пошуку відповідного джерела фінансування [14]. Щоб вирішити цю проблему, “InnoHub” інтегрує різні механізми залучення капіталу. До них належать автоматизоване формування інвестиційних матеріалів (one-page, презентацій) із використанням алгоритмів штучного інтелекту; віртуальні пітч-сесії для дистанційної взаємодії з інвесторами; інтеграція краудфандингових інструментів для тестування ідей і залучення дрібних інвесторів; партнерські програми університетів із бізнесом для спільних НДДКР; а також автоматизований скоринг проектів за ключовими критеріями. Сукупне застосування цих інструментів скорочує час попередньої оцінки, підвищує прозорість відбору та знижує транзакційні витрати учасників.

У запропонованій методології за допомогою платформи “InnoHub” передбачається п'ять послідовних стадій трансферу технологій, які інтегрують наукові розробки у формат комерційно привабливих продуктів чи технологій (рисунки 2). Спочатку платформою здійснюється автоматичний відбір ідей, тобто за допомогою алгоритмів первинного скринінгу визначаються рівень технологічної готовності (TRL) та попередній потенціал успіху на ринку. Далі відбувається аналіз ринкової привабливості, що охоплює визначення цільової аудиторії та кількісну оцінку можливого обсягу ринку саме для цієї ЦА за допомогою таких метрик, як TAM, SAM і SOM. На наступному етапі команда розробників отримує юридичну підтримку, включно зі стандартними шаблонами договорів (ліцензійних, партнерських, конфіденційних), а також рекомендації з реєстрації чи захисту патентів.

Після уточнення правових аспектів розробку вносять до внутрішнього або зовнішнього маркетплейсу, де кожна ідея має короткий опис, інформацію про готовність до впровадження та базові показники інвестиційної привабливості. Завершальна фаза передбачає безпосередню інтеграцію технології у бізнес: це може бути розвиток стартапу (з використанням акселераційних можливостей платформи) або продаж ліцензії. Залежно від стратегічних пріоритетів команди обирається оптимальна форма виходу на ринок – зокрема, можливе пілотне впровадження в партнерських компаніях, щоб перевірити життєздатність інновації. Така п'ятиетапна модель відображає покроковий підхід, коли науковці, стартапери та інвестори працюють у єдиному середовищі, чітко розуміючи завдання кожного етапу та вимоги щодо досягнення успішного результату.

Рис. 1. Структурні елементи платформи “InnoHub”

Джерело: розроблено авторами

Ключовою перевагою платформи «InnoHub» є комплексна автоматизація рутинних процесів і інтерактивність, що знижує навантаження на науковців та підтримує їхню залученість. На відміну від традиційних інкубаторів, платформа надає персоналізовані цифрові інструменти з елементами гейміфікації для доступу до інформації про гранти, пітчінг і можливості фінансування.

Інтерактивний формат забезпечує постійний зворотний зв'язок і формування спільноти, де науковці, команди, бізнес і інвестори можуть напряму взаємодіяти. Важливо, що “InnoHub” орієнтований не лише на комерціалізацію, а й на розвиток інноваційної культури завдяки доступу до навчальних матеріалів, бізнес-практик і типових документів, усуваючи ключові «точки болю» трансферу технологій.

Реалізація цієї методології створює єдине комунікаційне середовище для всіх учасників інноваційного ланцюга та сприяє трансформації університетів у центри інновацій, спрощує доступ бізнесу й інвесторів до перспективних розробок і формує підприємницькі навички у дослідників. Модульна структура платформи забезпе-

чує масштабування й адаптацію до різних університетів і регіонів, поєднуючи міжнародний досвід цифрових інноваційних платформ із національною специфікою.

Практична реалізація запропонованої методології платформи “InnoHub” в Одеському національному економічному засвідчила її здатність формувати єдине цифрове комунікаційне середовище для ключових учасників інноваційного ланцюга – науковців, студентів, університетів, бізнесу, інвесторів, акселераторів та інкубаторів. Платформа забезпечує стандартизовані та прозорі інструменти взаємодії й оцінювання інноваційних проектів, водночас не вимагаючи від дослідників спеціальних підприємницьких компетентностей.

Перший пілотний запуск “InnoHub” відбувся 1 квітня 2025 року. Упродовж двох місяців на платформу було подано понад 40 проектів від науковців і студентських команд. За результатами автоматизованого скринінгу до пілотної когорти було відібрано 11 проектів (27,5 %) з шести закладів вищої освіти, одного науково-дослідного інституту та однієї незалежної команди. Для їх супроводу було залучено п'ять менторів і три експертні групи (право, ІТ, маркетинг).

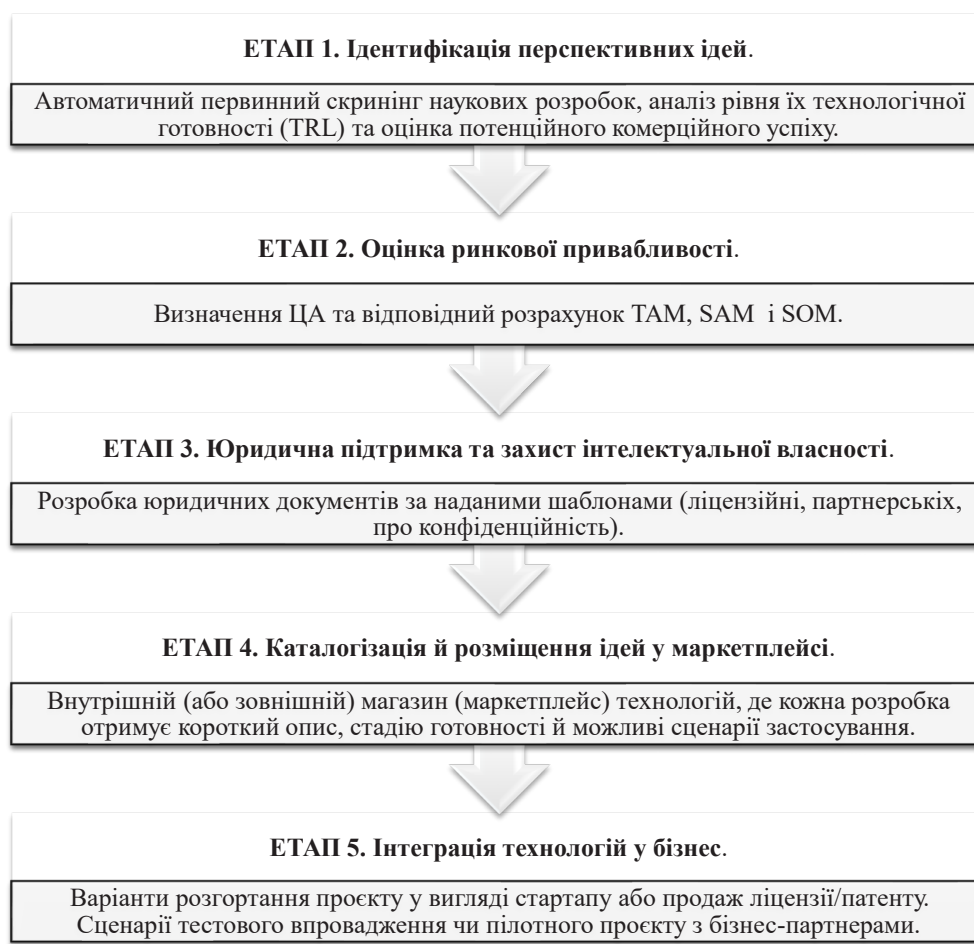

Рис. 2. П'ятиетапна модель трансферу технологій

Джерело: розроблено авторами

Через місяць після початку менторської підтримки 8 із 11 команд (72,7 %) презентували проекти під час онлайн-пітчів, за підсумками яких було укладено чотири угоди про співпрацю з бізнес-партнерами, а одна команда зареєструвала суб'єкт підприємницької діяльності. Загальний період від презентації платформи до перших комерційних домовленостей становив близько 90 днів, що суттєво коротше за традиційні цикли комерціалізації університетських розробок.

Отримані результати підтверджують, що "InnoHub" формує прозору воронку відбору інноваційних проектів, прискорює бізнес-упаковку наукових розробок і знижує транзакційні витрати інвесторів завдяки стандартизованій документації та автоматизованому скорингу. Пілотна апробація засвідчила потенціал

платформи як дієвого інструменту комерціалізації університетських інновацій і масштабованого каналу взаємодії між наукою та ринком.

Результати дослідження свідчать, що "InnoHub" уособлює не лише технологічне, а й концептуальне новаторство для університетської спільноти. Платформа формує синергію взаємодії університетів, бізнесу та держави, забезпечуючи швидку оцінку комерційних перспектив наукових проектів, адаптацію досліджень до потреб ринку та довгострокову інституційну стійкість за рахунок грантової й інфраструктурної підтримки.

Важливою перевагою "InnoHub" є подолання традиційних бар'єрів комерціалізації шляхом автоматизації ключових процесів: скринінгу ідей, розрахунку

Таблиця 1

Статистика проходження інноваційних проектів через етапи пілотного впровадження платформи "InnoHub"

Етап розвитку проектів	Кількість проектів	Частка від попереднього етапу, %	Частка від загального пулу, %
Подано на платформу	40	–	100,0
Відібрано до пілоту	11	27,5	27,5
Провели пітч-презентації	8	72,7	20,0
Укладено угоди	4	50,0	10,0
Зареєстровано СПД	1	25,0	2,5

Джерело: розроблено авторами

ринкових показників (TAM, SAM, SOM), підготовки юридичних документів і взаємодії з інвесторами. Використання штучного інтелекту знижує адміністративне навантаження на науковців і пришвидшує ухвалення рішень. Водночас ефективність впровадження платформи значною мірою залежить від готовності університетських адміністрацій до цифрових трансформацій та спрощення внутрішніх процедур.

Суттєвим викликом залишається кадровий та організаційний аспект. Брак фахівців з інноваційного менеджменту, патентування й венчурного фінансування може стримувати масштабування платформи. Подолання цього обмеження можливе через цільові освітні програми, онлайн-курси та гейміфіковане навчання, частково апробовані в пілотних проектах ОНЕУ («Школа інноваційних брокерів», «Лабораторія грантів»).

Економічні умови України, зокрема вплив війни та обмеженість інвестицій у R&D, з одного боку, ускладнюють комерціалізацію, з іншого – посилюють потребу у виході на міжнародні програми (Horizon Europe, Erasmus+). У цьому контексті «InnoHub» може виступати інструментом інтеграції з європейськими інноваційними мережами та стратегіями Smart Specialisation.

Модульна архітектура платформи створює передумови для масштабування та міжнародної інтеграції, однак потребує узгоджених підходів до управління інтелектуальною власністю та єдиної бази проєктів. Не менш важливим є забезпечення фінансової стійкості «InnoHub» через поєднання платних сервісів, комісій від успішних угод і партнерських внесків бізнесу.

У підсумку «InnoHub» постає як каталізатор трансформації університетів у центри інновацій, здатний скоротити розрив між наукою та ринком. Водночас успішне масштабування платформи залежить від готовності університетів до змін, наявності професійних команд і довгострокової економічної моделі, що дозволить перейти від пілотних ініціатив до системного розвитку на національному й міжнародному рівнях.

Висновки. У ході дослідження встановлено, що ефективна комерціалізація університетських інновацій вимагає переходу від фрагментарних інституцій-

них рішень до цілісних цифрових платформ, здатних інтегрувати наукову, підприємницьку та інвестиційну логіку в єдиному середовищі. Запропонована методологія функціонування платформи «InnoHub» підтверджує доцільність такого підходу, оскільки поєднання автоматизації, інтерактивності та мережевої взаємодії знижує транзакційні витрати та скорочує часовий розрив між створенням знань і їх ринковою реалізацією.

Доведено, що використання інструментів штучного інтелекту в процесах первинного скринінгу ідей, оцінювання ринкового потенціалу та підготовки інвестиційних матеріалів дозволяє істотно зменшити адміністративне навантаження на науковців і підвищити якість управлінських рішень. Водночас інтерактивні та гейміфіковані елементи сприяють формуванню підприємницьких компетентностей без примусового залучення дослідників до класичних бізнес-освітніх форматів.

Обґрунтовано, що ключовими обмеженнями впровадження подібних платформ є не технологічні, а інституційні чинники, зокрема рівень готовності університетів до цифрової трансформації, кадровий дефіцит у сфері трансферу технологій та відсутність сталих фінансових моделей підтримки інноваційної інфраструктури. Це свідчить про необхідність паралельного розвитку організаційних, освітніх і нормативних механізмів.

Узагальнення європейського досвіду дозволяє стверджувати, що масштабування платформи «InnoHub» та її інтеграція до міжнародних інноваційних мереж можливі за умови узгодження з регіональними стратегіями розвитку, уніфікації підходів до управління інтелектуальною власністю та формування довіри з боку бізнесу й інвесторів.

Отже, «InnoHub» доцільно розглядати не як окремий цифровий сервіс, а як інституційний інструмент трансформації університетів у активних учасників інноваційної економіки. Подальші дослідження мають бути спрямовані на порівняльний аналіз моделей трансферу технологій і розроблення критеріїв вибору оптимальної моделі комерціалізації залежно від типу університету, галузевої спеціалізації та стадії розвитку інноваційного проєкту.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. World Intellectual Property Organization (WIPO). Global Innovation Index 2024: Unlocking the Promise of Social Entrepreneurship. Geneva : WIPO, 2024. 326 p.
2. Global Knowledge Index 2024. United Nations Development Programme (UNDP), Mohammed Bin Rashid Al Maktoum Knowledge Foundation. New York : UNDP, 2024. 44 p.
3. Писаренко Т. В., Куранда Т. К. та ін. Наукова, науково-технічна та інноваційна діяльність в Україні у 2023 році : науково-аналітична доповідь. Київ : УкрІНТЕІ, 2024. 108 с.
4. Rissola G., Sörvik J. Digital Innovation Hubs in Smart Specialisation Strategies. EUR 29374 EN. Luxembourg : Publications Office of the European Union, 2018. ISBN 978-92-79-94828-2. DOI: <https://doi.org/10.2760/475335>
5. Etkowitz H., Leydesdorff L. The dynamics of innovation: from National Systems and “Mode 2” to a Triple Helix of university–industry–government relations. *Research Policy*. 2000. Vol. 29, No. 2. P. 109–123.
6. Hodgson B. Models and contributions of Technology Parks. Presented at the International Conference on Innovation and Technology, Istanbul, Turkey, May 26–28, 2014. URL: <https://www.worldbank.org/content/dam/Worldbank/document/MNA/presentations/Istanbul2014BobHodgson.pdf>
7. Smith H. L., Bagchi–Sen S. The research university, entrepreneurship and regional development: research propositions and current evidence. *Entrepreneurship & Regional Development*. 2012. Vol. 24, No. 5–6. P. 383–404. DOI: <https://doi.org/10.1080/08985626.2011.592547>
8. Probst L. The Digital Multi–Science Park: the New Pillar for Sustainable and Impactful Science and Technology Parks. In: *40th IASP World Conference on Science Parks and Innovation Areas*. 2023. URL: <https://www.iasp.ws/ourindustry/knowledge-room/the-digital-multi-science-park—the-new-pillar-for-sustainable-and-impactful-scienceand-technology-parks>

9. United Nations ESCAP. Establishing Science and Technology Parks: A Guidebook. UN ESCAP, 2019. URL: <https://www.unescap.org/resources/escap-stp-2019>
10. Mizrak F. Створення оновлень та конкурентоспроможності через Digital Ecosystems: A Case-Based Exploration. *Istanbul Nişantaşı Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*. 2023. Vol. 11 (специальный выпуск). P. 01–15. DOI: <https://doi.org/10.52122/nisantasisbd.1346145>
11. Dincer E., Maçerauskiene N. Envisioning the Entrepreneurial University 2.0: A Foresight Study on Creativity and Digitalization. *Global and Lokal Distance Education (GLOKALde)*. 2024. Vol. 10, Issue 3. DOI: <https://doi.org/10.386582097>
12. Sanz L., Klofsten M., Van Dinteren J., Jansen P. A Taxonomy of Organised Innovation Spaces. Luxembourg : Publications Office of the European Union, 2023. DOI: <https://doi.org/10.2760/628200>
13. International Association of Science Parks and Areas of Innovation. IASP Global Survey 2022: Science and technology parks and areas of innovation throughout the world. Malaga : IASP, 2022.
14. Собкевич О. В. Оцінки індустріальної конкурентоспроможності економіки та технологічного потенціалу у промисловості України. Національний інститут стратегічних досліджень. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/ekonomika/otsinky-industrialnoyi-konkurentospromozhnosti-ekonomiky-ta>
15. Yermachenko V., Hrebennyk N., Litvinov O., Klus M., Podmanická D. Commercialization of Ukrainian & Slovak scientific research: facets and implementation algorithm. *Entrepreneurship and Sustainability Issues*. 2023. Vol. 11, No. 2. DOI: [https://doi.org/10.9770/jesi.2023.11.2\(13\)](https://doi.org/10.9770/jesi.2023.11.2(13))
16. Зінчук Т. О., Кащук К. М. Трансфер інноваційних технологій: сутність та значення розвитку вітчизняної економіки. *Житомирський національний агроекологічний університет*. 2022. DOI: <https://doi.org/10.20572248>
17. Hrebennyk N., Labunska S., Hudakova M., Litvinova V., Filipova L. Reviewing the development of science parks and their impact on the economy in the context of globalisation. *Access to science, business, innovation in the digital economy*. 2024. Vol. 5, No. 3. P. 526–550. DOI: [https://doi.org/10.46656/access.2024.5.3\(9\)](https://doi.org/10.46656/access.2024.5.3(9))
18. Ігнацевич С. П. Комерціалізація інноваційних технологій в Україні: основні проблеми та світовий досвід. *Наука, технології, інновації*. 2022. № 4. DOI: <https://doi.org/10.35668/2520-6524-2022-4-11>
19. Gontareva I., Litvinov O., Hrebennyk N., Nebaba N., Litvinova V., Chimshir A. Improvement of the innovative ecosystem at universities. *Eastern-European Journal of Enterprise Technologies*. 2022. Vol. 1, No. 13 (115). P. 59–68. DOI: <https://doi.org/10.15587/1729-4061.2022.251799>
20. Волошенюк Л. В., Горностаї Н. І., Михальченкова О. Є. Інноваційна екосистема: поняття, функції, рівні інноваційного розвитку, приклади. *Наука, технології, інновації*. 2020. Вип. 1 (13). С. 3–9. DOI: <https://doi.org/10.35668/2520-6524-2020-1-01>
21. Писаренко Т. В., Куранда Т. К. та ін. Наукова та науково-технічна діяльність в Україні у 2022 році : науково-аналітична доповідь. Київ : УкрІНТЕІ, 2023. 94 с.
22. Офіційний сайт платформи InnoHub. URL: <https://innohub.co/>
23. Claudel M. From organizations to organizational fields: The evolution of civic innovation ecosystems. *Technology Innovation Management Review*. 2018. Vol. 8, No. 6. P. 34–47. DOI: <https://doi.org/10.22215/timreview/1163>
24. European Innovation Ecosystems. Policy, strategy, how to apply and work programmes. URL: https://research-and-innovation.ec.europa.eu/funding/funding-opportunities/funding-programmes-and-open-calls/horizon-europe/european-innovation-ecosystems_en

REFERENCES

1. World Intellectual Property Organization (WIPO) (2024). *Global Innovation Index 2024: Unlocking the Promise of Social Entrepreneurship*. Geneva: WIPO.
2. Global Knowledge Index 2024 (2024). United Nations Development Programme (UNDP), Mohammed Bin Rashid Al Maktoum Knowledge Foundation. New York: UNDP.
3. Pysarenko T. V., Kuranda T. K. et al. (2024). Naukova, naukovo-tehnikhna ta innovatsiina diialnist v Ukraini u 2023 rotsi: naukovo-analitychna dopovid [Scientific, scientific-technical and innovation activity in Ukraine in 2023: analytical report]. Kyiv: UkrINTEI. (in Ukrainian)
4. Rissola G., Sörvik J. (2018). *Digital Innovation Hubs in Smart Specialisation Strategies*. EUR 29374 EN. Luxembourg: Publications Office of the European Union. DOI: <https://doi.org/10.2760/475335>
5. Etkowitz H., Leydesdorff L. (2000). The dynamics of innovation: from National Systems and “Mode 2” to a Triple Helix of university–industry–government relations. *Research Policy*, vol. 29, no. 2, pp. 109–123.
6. Hodgson B. (2014). Models and contributions of Technology Parks. *International Conference on Innovation and Technology* (Istanbul, Turkey, May 26–28, 2014). Available at: <https://www.worldbank.org/content/dam/Worldbank/document/MNA/presentations/Istanbul2014BobHodgson.pdf>
7. Smith H. L., Bagchi-Sen S. (2012). The research university, entrepreneurship and regional development: research propositions and current evidence. *Entrepreneurship & Regional Development*, vol. 24, no. 5–6, pp. 383–404. DOI: <https://doi.org/10.1080/08985626.2011.592547>
8. Probst L. (2023). The Digital Multi-Science Park: the New Pillar for Sustainable and Impactful Science and Technology Parks. *40th IASP World Conference on Science Parks and Innovation Areas*. Available at: <https://www.iasp.ws/ourindustry/knowledge-room/the-digital-multi-science-park--the-new-pillar-for-sustainable-and-impactful-scienceand-technology-parks>
9. United Nations ESCAP (2019). *Establishing Science and Technology Parks: A Guidebook*. UN ESCAP. Available at: <https://www.unescap.org/resources/escap-stp-2019>
10. Mizrak F. (2023). Stvorennia onovlen ta konkurentospromozhnosti cherez Digital Ecosystems: A Case-Based Exploration [Creating upgrades and competitiveness through Digital Ecosystems]. *Istanbul Nişantaşı Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, vol. 11 (special issue), pp. 01–15. DOI: <https://doi.org/10.52122/nisantasisbd.1346145>
11. Dincer E., Maçerauskiene N. (2024). Envisioning the Entrepreneurial University 2.0: A Foresight Study on Creativity and Digitalization. *Global and Lokal Distance Education (GLOKALde)*, vol. 10, issue 3. DOI: <https://doi.org/10.386582097>
12. Sanz L., Klofsten M., Van Dinteren J., Jansen P. (2023). *A Taxonomy of Organised Innovation Spaces*. Luxembourg: Publications Office of the European Union. DOI: <https://doi.org/10.2760/628200>

13. International Association of Science Parks and Areas of Innovation (2022). *IASP Global Survey 2022: Science and technology parks and areas of innovation throughout the world*. Malaga: IASP.
14. Sobkevych O. V. Otsinky industrialnoi konkurentospromozhnosti ekonomiky ta tekhnolohichnoho potentsialu u promyslovosti Ukrainy [Assessments of industrial competitiveness of the economy and technological potential of Ukraine's industry]. Natsionalnyi instytut stratehichnykh doslidzhen. Available at: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/ekonomika/otsinky-industrialnoyi-konkurentospromozhnosti-ekonomiky-ta> (in Ukrainian)
15. Yermachenko V., Hrebennyk N., Litvinov O., Klus M., Podmanická D. (2023). Commercialization of Ukrainian & Slovak scientific research: facets and implementation algorithm. *Entrepreneurship and Sustainability Issues*, vol. 11, no. 2. DOI: [https://doi.org/10.9770/jesi.2023.11.2\(13\)](https://doi.org/10.9770/jesi.2023.11.2(13))
16. Zinchuk T. O., Kashchuk K. M. (2022). Transfer innovatsiinykh tekhnolohii: sutnist ta znachennia rozvytku vitchyznianoï ekonomiky [Transfer of innovative technologies: essence and significance for national economic development]. Zhytomyr National Agroecological University. DOI: <https://doi.org/10.20572248> (in Ukrainian)
17. Hrebennyk N., Labunska S., Hudakova M., Litvinova V., Filipova L. (2024). Reviewing the development of science parks and their impact on the economy in the context of globalisation. *Access to science, business, innovation in the digital economy*, vol. 5, no. 3, pp. 526–550. DOI: [https://doi.org/10.46656/access.2024.5.3\(9\)](https://doi.org/10.46656/access.2024.5.3(9))
18. Ilnatsevykh S. P. (2022). Komertsializatsiia innovatsiinykh tekhnolohii v Ukraini: osnovni problemy ta svitovyi dosvid [Commercialization of innovative technologies in Ukraine: key problems and global experience]. *Nauka, tekhnolohii, innovatsii*, no. 4. DOI: <https://doi.org/10.35668/2520-6524-2022-4-11> (in Ukrainian)
19. Gontareva I., Litvinov O., Hrebennyk N., Nebaba N., Litvinova V., Chimshir A. (2022). Improvement of the innovative ecosystem at universities. *Eastern-European Journal of Enterprise Technologies*, vol. 1, no. 13 (115), pp. 59–68. DOI: <https://doi.org/10.15587/1729-4061.2022.251799>
20. Volosheniuk L. V., Hornostai N. I., Mykhalchenkova O. Ye. (2020). Innovatsiina ekosystema: poniattia, funktsii, rivni innovatsiinoho rozvytku, pryklady [Innovation ecosystem: concept, functions, levels of innovation development, examples]. *Nauka, tekhnolohii, innovatsii*, vol. 1 (13), pp. 3–9. DOI: <http://doi.org/10.35668/2520-6524-2020-1-01> (in Ukrainian)
21. Pysarenko T. V., Kuranda T. K. et al. (2023). Naukova ta naukovo-tekhnichna diialnist v Ukraini u 2022 rotsi: naukovu-analitychna dopovid [Scientific and scientific-technical activity in Ukraine in 2022: analytical report]. Kyiv: UkrINTEI. (in Ukrainian)
22. InnoHub Platform. Official website. Available at: <https://innohub.co/>
23. Claudel M. (2018). From organizations to organizational fields: The evolution of civic innovation ecosystems. *Technology Innovation Management Review*, vol. 8, no. 6, pp. 34–47. DOI: <https://doi.org/10.22215/timreview/1163>
24. European Innovation Ecosystems. Policy, strategy, how to apply and work programmes. Available at: https://research-and-innovation.ec.europa.eu/funding/funding-opportunities/funding-programmes-and-open-calls/horizon-europe/european-innovation-ecosystems_en

Дата надходження статті: 07.01.2026

Дата прийняття статті: 03.02.2026

Дата публікації статті: 27.02.2026